

Những Con Chim Ăn Mìn Chờ Chết

Colleen Mc Cullough

Nguyên tác: The Thorn Birds - Les Oiseaux Se Cachent Pour Mourir

The book's title refers to a mythical bird that searches for thorn trees from the day it is hatched. When it finds the perfect thorn, it impales itself, and sings the most beautiful song ever heard as it dies.

Chương 25.

- Anh đã tìm được việc làm cho em, Luke nói với Meggie lúc hai người ăn sáng.
 - Sao? Tìm việc làm cho em trước khi chúng ta tìm được một căn nhà?
 - Meggie! mười nhà làm gì, thật là vô ích. Anh đi chặt mía, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhóm thợ chặt mía giỏi nhất Queensland gồm những người Thụy Điển, Ba Lan, á Nhĩ Lan do một tay tên là Arne Swenson điều khiển. Trong khi em ngủ anh đã gặp hần. Hiện nhóm của hần thiếu một người và hần bằng lòng nhận anh hai mươi bảng một tuần, số tiền ấy đâu phải nhỏ.
 - Có phải anh định nói là chúng ta không sống chung cùng một nơi?
 - Không thể được Meggie! Phụ nữ không được phép ở lán trại của bọn đàn ông. Vả lại ở nhà một mình em sẽ làm gì? Tốt hơn hết là em cũng nên làm việc; tất cả đồng tiền mà chúng ta làm ra sẽ dùng vào việc mua trang trại.
 - Nhưng em sẽ ở đâu? Em sẽ làm loại công việc gì? Ở đây đâu có gia súc như ở Drogheda?
 - Không đâu. Chính vì thế mà anh đã tìm ra một nơi em có thể ăn ở luôn mà anh khỏi phải tốn kém. Em sẽ làm việc tại Himmelhoch như người giúp việc cho gia đình Ludwig Mueller. Đây là một tay trồng mía lớn nhất trong vùng, còn vợ hần thì bị tàn tật. Bà ta không thể dọn dẹp nhà cửa. Anh sẽ đưa em đến đó sáng mai.
 - Nếu đó là sự chọn lựa của anh... (Meggie nhìn xuống chiếc xác tay). Luke, có phải anh đã lấy một trăm đồng bảng của em?
 - Anh đã gửi tất cả vào ngân hàng. Không lẽ em đi dạo lại mang theo số tiền lớn như thế sao Meggie?
 - Nhưng như thế là anh đã lấy của em đến đồng xu cuối cùng. Dù sao em cũng cần chút đỉnh tiền xài vặt chứ?
 - Trời ơi em cần tiền để làm gì? Bắt đầu sáng mai em ở Himmelhoch và em không có dịp nào để xài tiền. Còn tiền trả khách sạn bây giờ anh sẽ lo. Đã đến lúc em phải hiểu rằng em đã lấy một người chồng lao động thực sự chứ không phải là một cô gái được một tên thực dân giàu có dư tiền liệng qua cửa sổ. Tất cả tiền hàng tháng em làm ra, Mueller sẽ không trả thẳng cho em mà sẽ chuyển vào trương mục tên anh ở ngân hàng. Anh cũng sẽ gửi vào ngân hàng tất cả tiền làm ra. Anh không xài đồng nào cho riêng anh, em cũng biết điều đó. Cả hai chúng ta, không đụng vào, vì số tiền đó là tương lai của chúng ta, nó là cái trang trại của chúng ta.
 - Vâng, em đã hiểu, Meggie tán đồng. Anh tỏ ra rất biết điều, Luke. Nhưng nếu em có một đứa con thì sao?
- Thoạt đầu, Luke định nói cho Meggie biết thật sự sẽ không có con trước khi mua được trang trại nhưng Meggie đang nhìn lên Luke khiến anh ta tránh sang phía khác:
- Chúng ta sẽ giải quyết vấn đề đó khi nào xảy ra. Anh muốn chúng ta khoan có con đã trước khi mua được trang trại. Không mái gia đình, không tiền, không con. Coi như cũng không chồng.
- Meggie bỗng cười to lên. Luke cũng cười theo, nâng tách trà lên chúc mừng:
- Hoan hô áo mưa Anh Quốc!

Chương 26

Bốn tuần lễ trôi qua trước khi Meggie gặp lại Luke. Cứ mỗi sáng chủ nhật, Meggie trang điểm đàng hoàng, mặc chiếc áo dài vải xoa xinh xắn chờ đợi anh chồng không bao giờ tới. Ông chủ Mueller và Anne, và vợ ông, im lặng không một lời bàn tán.

Tất nhiên Meggie kinh tởm khi nhớ lại hai đêm ngủ ở khách sạn Dunny nhưng ít ra lúc đó nàng có Luke bên cạnh. Nàng hối tiếc tại sao mình lại la hét như thế, đứng ra phải cắn lưỡi làm thình. Nhưng không thể trở lui lại được nữa rồi. Sự đau đớn và rên la của Meggie gây mất hứng cho Luke và đã khiến cho Luke tìm cách xa lánh. Thái độ thản nhiên của Luke trước sự đau đớn của Meggie lúc ấy làm nàng hết sức bực bội, nhưng bây giờ nhớ lại thái độ của mình, nàng không khỏi hối hận và cuối cùng tự cho mình có lỗi.

Ngày chủ nhật thứ tư, Meggie không sửa soạn, làm việc trong bếp, đi chân không, mặc quần ngắn và áo ngắn, trong lúc chuẩn bị buổi ăn sáng nóng cho Ludwig và Anne; hai ông bà chấp nhận cho Meggie ăn mặc như thế một lần trong tuần. Nghe có tiếng chân bước lên cầu thang sát nhà bếp, Meggie bỏ mặc những quả trứng đang chiên trên chảo, nàng sững sốt một lúc nhìn con người cao to lông lá đứng ở ngưỡng cửa.

- Luke? Có phải Luke không?

Tưởng như đó là bức tượng tạc từ trong đá cẩm thạch, không phải là con người. Nhưng Luke đi ngang qua nhà bếp, đặt lên má Meggie một cái hôn kêu thành tiếng rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh bàn. Meggie trở lại chiên những quả trứng khác, thêm vào trong chảo vài lát mỡ. Anne Mueller bước vào, cười hiền hòa nhưng trong lòng giận dữ nghĩ "*Tên chó chết này, mày đến đây làm gì sau bao nhiêu ngày bỏ bé vợ?*"

- Tôi rất vui mừng thấy ông không quên rằng mình có một người vợ. Mời ông ra hành lang ăn sáng với chúng tôi.

Ludwig Mueller sinh ở Úc nhưng gốc gác người Đức. Hai vợ chồng đều có cảm tình với Meggie và tự cho mình rất may mắn được Meggie giúp việc. Ông chồng rất biết ơn Meggie vì nhận ra rằng vợ ông vui hẳn lên từ khi có mái tóc vàng óng ả lấp lánh trong căn nhà này.

- Công việc chặt mía thế nào hở Luke?, ông vừa chia trứng vừa hỏi Luke.

- Nếu tôi nói rằng tôi rất thích công việc ấy ông có tin không?

Cái nhìn rất sắc của Ludwig hướng thẳng vào gương mặt đẹp trai của Luke

- Tin. Anh thuộc loại người có thể lực và tâm tính phù hợp công việc ấy. Loại lao động này mang lại cho anh một nhận thức mình hơn những người khác.

Anne nói:

- Anh biết không, tôi đã bắt đầu nghĩ rằng là anh sẽ không bao giờ đến gặp Meggie nữa.

- Thừa thật với ông bà, trong lúc này, Arne và tôi đã quyết định làm luôn ngày chủ nhật. Ngày mai chúng tôi đi Ingham.

- Như thế, Meggie sẽ rất ít được gặp anh.

Meggie hiểu mọi chuyện.

- Tình trạng này chỉ kéo dài trong vài năm. Và lại, chúng tôi có thời gian nghỉ vào mùa hè. Arne nói với tôi vào lúc đó anh có thể giới thiệu tôi đi làm ở nhà máy đường tại Sydney, và có thể đưa Meggie đến đó được.

- Cái gì buộc anh phải làm việc cực khổ như thế, Luke?, Anne hỏi.

- Tôi cần gom đủ tiền để mua một trang trại ở miền Tây, trong vùng Kynuna. Meggie không nói cho ông bà biết ý định của chúng tôi sao?

Sau buổi ăn sáng, Luke giúp Meggie rửa tách đĩa rồi đưa vợ đi dạo ở vườn trồng mía gần nhất; anh không ngớt đề cập đến đường, mía, về công việc đốn mía tuyệt vời của anh, về cuộc sống ngoài trời thú vị, về những đồng đội hết ý trong nhóm thợ của Arne. Công việc này khác hẳn so với công việc cắt lông cừu.

Khi trở lại nhà, Meggie hỏi Luke:

- Anh có thấy căn nhà này đẹp không? Theo anh liệu sau hai năm sống ở đây, chúng ta có thể mượn riêng một căn nhà không? Em thèm muốn được chăm sóc như em đã chăm sóc căn nhà này.

- Tại sao em lại có suy nghĩ điên rồ sống một mình trong căn nhà. Chúng ta đâu phải ở Gillanbone? Nơi đây không phải chỗ mà một phụ nữ có thể ở nhà một mình an toàn. Em ở đây không vui sao? Này Meggie, em nên tạm bằng lòng với những gì em đang có cho đến khi nào mình có thể đi miền Tây. Dứt khoát không thể phí tiền mượn nhà, anh không thể để cho em có một cuộc sống ăn không ngồi rồi trong khi chúng ta cần tiết kiệm. Em nghe anh nói chứ?

- Vâng, Luke.

Luke vội vã đến nỗi quên mất rằng ý định ban đầu của anh là đưa vợ xuống phía dưới căn nhà sàn để ôm hôn nàng. Cuối cùng Luke chào từ biệt Meggie bằng cách vỗ vào mông vợ khá mạnh khiến nàng cũng thấy đau, rồi lần theo con đường mòn, đi xuống nơi anh để chiếc xe đạp dựa vào một gốc cây. Anh thả đạp xe ba mươi cây số để đến đây chứ nhất quyết không chịu tốn tiền mua vé xe buýt.

- Thật tội nghiệp con bé! Anne nói với chồng. Em rất muốn giết anh chồng quái đản ấy.

... Ngày tháng trôi qua, một năm rồi hai năm. Chỉ có lòng tốt không đổi thay của gia đình Mueller đã giữ Meggie ở lại Himmelhoch giữa lúc nàng chưa biết phải giải quyết thế nào cái tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này. Chỉ cần viết thư cho Bob là Meggie có ngay tiền để trở về nhà. Nhưng tội nghiệp Meggie nàng không thể thú nhận với gia đình là Luke đã không để lại cho nàng một xu. Nếu một ngày nào đó nàng quyết định làm như thế đó là lúc Meggie bỏ Luke vĩnh viễn, còn bây giờ thì chưa chín mùi để chọn giải pháp ấy. Giáo dục gia đình cho Meggie thấy lấy chồng là một việc thiêng liêng và nàng hy vọng một ngày nào đó nhu cầu làm mẹ được thỏa mãn, vị trí làm chồng đứng ngưỡn của Luke sẽ buộc Meggie ở lại.

Nàng gặp được Luke tất cả sáu lần trong mười tám tháng xa nhà, Nhiều lúc Meggie nghĩ rằng Luke sống đồng tình luyến ái với Arne như vợ chồng. Mỗi tháng một lần, làm đúng bổn phận của mình, Meggie viết thư cho mẹ và các anh, kể lể vài dòng về bắc Queensland. Các câu chuyện được ghi chép lại không thiếu nét hài hước, nhưng dứt khoát không hề đề cập các mâu thuẫn giữa mình và Luke. Ông bà Mueller được nói tới như những người bạn của Luke; Meggie ăn ở nhà ông bà Mueller vì Luke thường đi làm ăn xa. Thỉnh thoảng Meggie lấy can đảm để đặt một câu hỏi vắn vơ về Đức cha Ralph nhưng thường thì Bob lại quên viết lại cho em gái một ít tin tức mà bà Fiona biết được về ngài giám mục.

Đột nhiên một hôm Meggie nhận được lá thư của Bob trong đó đề cập rất dài về Ralph:

“Một hôm, ông ấy đến như từ trên trời rơi xuống. Ông ta hơi bối rối, có vẻ buồn bã và hết sức kinh ngạc vì không tìm thấy em. Ông ta điên tiết lên về việc cả nhà không ai cho ông hay chuyện Luke và em. Nhưng khi mẹ giải thích cho ông ta biết rằng tất cả do cái tính ngang bướng của em và chính em đã từ chối cho ông ta hay tin đám cưới, thì ông ta dịu ngay và không nói lời nào nữa. Nhưng anh có cảm tưởng là sự vắng mặt của em trong nhà làm cho ông ta thấy trống trải hơn sự vắng mặt của bất cứ ai khác. Anh cho rằng điều đó cũng bình thường thôi vì em gắn gũi với ông ta nhiều nhất và lúc nào ông ta cũng coi em như em gái của ông ta. Ông đi lang thang khắp nơi như một linh hồn đau khổ đi vất vưởng, hình như ông ta chờ đợi em xuất hiện đột ngột ở mỗi khúc quanh trên con đường ông đi tới. Tội nghiệp ông ta quá! Ở nhà không có một bức ảnh nào của em để đưa cho ông ta xem, đến khi ông ta hỏi những ảnh chụp đám cưới thì anh mới sực nhớ rằng mình không chụp một ảnh nào hết. Ông ta có hỏi em có con chưa, anh trả lời rằng hình như chưa. Em chưa có con phải không Meggie? Em đã lấy chồng bao lâu rồi? Anh rất mong sắp tới em có con vì anh nghĩ rằng giám mục sẽ rất bằng lòng nếu được tin này. Anh có tỏ ý ghi địa chỉ của em cho ông ta nhưng ông ta không muốn. Ông trả lời rằng cũng vô ích vì ông sẽ đi Athenes bên Hy Lạp; ông sẽ ở đó một thời gian với vị Tổng giám mục mà ông đang ở dưới quyền. Tên vị Tổng giám mục này dài thườn thượt như một cánh tay, anh không làm sao nhớ nổi. Em có biết không, họ sẽ đi Hy Lạp bằng máy bay. Nói tóm lại khi giám mục biết rằng em không còn ở Drogheda để cùng ông phi ngựa dạo chơi thì ông không chịu ở lại lâu. Ông chỉ cỡi ngựa đi dạo một hai lần, làm lễ cho cả nhà mỗi ngày và một tuần sau thì từ giã Drogheda.”

Meggie đặt lá thư xuống bàn. Thế là anh ấy biết rồi. Anh ấy đã biết rồi. Ralph sẽ suy nghĩ thế nào? Anh ấy có đau buồn không? và đến mức nào? Tại sao Ralph lại đẩy nàng phải hành động như thế này? Đâu có giải quyết được gì? Meggie không yêu Luke. Chẳng qua anh ta chỉ đóng vai người trám vào chỗ thiếu vắng, một người có thể mang lại cho Meggie những đứa con giống như những đứa con mà đáng lý Meggie có thể có với Ralph. Trời ơi! Tất cả đều rối lên!

Chương 27

Tổng giám mục Di Contini Verchese thích ở khách sạn bình thường hơn là căn phòng mà người ta đã dành ở Athens. Ông có một sứ mạng tế nhị khá quan trọng, phải bàn với các nhà lãnh đạo Nhà thờ chính giáo Hy Lạp nhiều vấn đề. Tổng giám mục hiểu rằng chuyến công tác là một thử thách ngoại giao, bàn đạp để ông nhận lãnh những công việc quan trọng hơn ở La Mã. Và ông không thể nào tưởng tượng rằng Ngài đến đây mà không có giám mục Ralph cùng đi. Năm tháng trôi qua, Tổng giám mục ngày càng tin cậy vào con người tuyệt vời này. Một Mazarin, một Mazarin đích thực. Đức cha Di Contini ngưỡng mộ Mazarin hơn là Richelieu. Một sự so sánh đầy vinh dự cho Ralph.

Đúng vào lúc đó, cách xa gần hai mươi ngàn cây số, Ralph mới có thể nhớ đến Meggie mà không bị giày vò bởi sự thèm muốn được khóc. Làm sao Ralph có thể oán giận về việc Meggie lấy chồng mà chính ông đã từng thúc đẩy? Ông hiểu ngay lý do tại sao Meggie nhất quyết giữ kín ý định của mình, tại sao Meggie không muốn cho ông gặp người chồng trẻ và cũng không cho tham dự vào cuộc đời mới của nàng? Lúc đầu, Ralph tưởng rằng dù thế nào, vợ chồng Meggie cũng sẽ ở Gillanbone, nếu không ở Drogheda, có nghĩa tiếp tục ở nơi nào Ralph biết chắc nàng sẽ được yên ổn, tránh mọi âu lo và nguy hiểm. Nhưng sau suy nghĩ lại, Ralph hiểu ra rằng Meggie muốn bằng mọi giá không cho Ralph được ngủ trong sự yên lòng ấy. Meggie buộc lòng phải ra đi và ngày nào nàng và Luke còn sống chung thì Meggie sẽ không bao giờ trở lại Drogheda. Bob xác nhận là cặp vợ chồng này dành dụm tiền để mua một trang trại ở bắc Queensland, tin này coi như kết thúc mọi chuyện.

Meggie có ý định sẽ vĩnh viễn không gặp lại Ralph. Nhưng em có hạnh phúc không Meggie? Chồng em đối xử với em tốt không? Em có yêu hắn không, cái anh chàng Luke ấy hẳn chỉ là một công nhân nông nghiệp bình thường có gì hơn để cho em chọn hắn thay vì chọn Enoch Davies, Liam Ó Rouke hoặc Alastair Mac Queen? Có phải chẳng em cố tình chọn một người mà anh chưa từng quen biết để không thể so sánh? Có phải chẳng em hành động như thế để hành hạ anh, trả thù anh? Nhưng tại sao em lại không có con? Cái anh chàng ấy mắc cái chứng gì mà lang thang như tên bụi đời, buộc em phải ở nhờ với những người bạn? Em không có con, điều đó không có gì phải ngạc nhiên; hắn ở gần em có được bao lâu đâu. Meggie ơi, tại sao lại như thế? Tại sao em lấy Luke làm chồng?

Khách sạn rất sang trọng và đắt tiền ở gần công viên Omonia. Tổng giám mục Di Contini Verchese ngồi trên ghế bành đặt ở gần cửa sổ nhìn ra ban công; ông đang suy tư thì Ralph bước vào. Ông quay lại mỉm cười.

- Ralph đến đúng lúc ta đang muốn cầu nguyện.
- Con tưởng mọi chuyện đã dàn xếp xong. Hay là có những rắc rối vào giờ chót thừa Đức cha?
- Không phải chuyện đó. Ta vừa nhận một lá thư của Hồng Y Monteverdi truyền lại ý của Đức Thánh Cha. Giám mục Ralph bỗng thấy hai vai cứng lại, hai tai nóng bừng khó chịu.
- Thừa Đức cha, có chuyện gì?
- Thật ra mọi việc coi như đã xong ngay sau khi kết thúc các cuộc thảo luận mà ta tiến hành ở đây. Ta phải quay về La Mã để được phong Hồng Y. Ta phải tiếp tục sự nghiệp tại Vatican theo lệnh trực tiếp của Đức Thánh cha
- Còn con thì sao...?
- Con sẽ trở thành Tổng giám mục Ralph và con sẽ trở lại Úc thay chỗ của ta làm Khâm mạng Tòa thánh.

Đầu óc của giám mục Ralph choáng váng, ông suýt ngã. Dù không phải là một người ý, thế mà Ralph vẫn được vinh dự phong làm Khâm mạng Tòa thánh! Một quyết định chưa từng có trước đây! Ô, có sao đâu. Vatican hoàn toàn có thể tin nơi ông; ông sẽ bước lên địa vị Hồng Y giáo chủ!

- Thừa Đức cha, không làm sao ghi hết ơn huệ mà Đức cha đã ban cho con! Nhờ Đức cha mà con có được sự ưu đãi đặc biệt này.
- Chúa đã ban cho ta sự thông minh khá đầy đủ để có thể nhận ra khả năng của một con người không đáng phải ở trong bóng tối. Ralph, thôi bây giờ chúng ta hãy quỳ gối và cầu nguyện. Xâu chuỗi và sách kinh của Ralph nằm trên chiếc bàn kê bên; tay run run, Ralph vói lấy tay chạm phải sách kinh lăn rơi xuống đất ngay cạnh chân của Tổng giám mục Di Contini. Tổng giám mục cúi xuống nhặt lên, bỗng chú ý đến hình dáng một chiếc bông hồng ép trên trang sách, bông hồng thật nóng bỏng và mịn như giấy lụa, đã ngả sang màu nâu.

- Ô, lạ thật! Tại sao con lại giữ cái này trong sách kinh? Có phải là một kỷ niệm gia đình?... rất có thể là của mẹ con?
- Đôi mắt của Tổng giám mục, có khả năng nhìn xuyên suốt sự giả dối và che đậy, đang chiếu thẳng vào Ralph, khiến cho Ralph không có thời giờ giấu đi sự bối rối và xúc động của mình.
- Thừa không, Ralph nhủ mà trả lời. Con không muốn giữ một kỷ niệm nào của mẹ con.
- Nhưng chắc chắn bông hoa này rất có giá trị nên con mới giữ nó lại với tất cả tình cảm giữa các trang sách mà con quý nhất. Những cánh hồng này gợi cho con nhớ lại điều gì?
- Một tình yêu trong sáng mà con đã hiến dâng cho Chúa, thừa Đức cha.
- Ta hiểu ngay vì ta biết rất rõ con. Nhưng tình yêu này có mang đến một đe dọa đối với tình yêu dành cho Giáo hội không?

- Thừa không. Chính vì sự nghiệp của Giáo hội mà con đã chấm dứt tình yêu ấy, chấm dứt vĩnh viễn. Con đã vượt qua khỏi người phụ nữ ấy rất xa khiến mọi khả năng trở lại đều không thể xảy ra được.
- Thế là ta đã hiểu được nỗi buồn của con! Ralph thân mến, không gì ghê gớm như con tưởng, đúng là không có gì đáng ghê gớm! Con tồn tại để phục vụ cho nhiều người và con được nhiều người thương mến. Còn người phụ nữ, với tình yêu gởi gắm trong kỷ niệm rất xa xưa nhưng còn ngát hương ấy, sẽ không bao giờ bị thiệt thòi. Vì rằng con đã giữ vẹn mối tình như đã giữ chiếc hoa hồng ấy.
- Con không nghĩ rằng cô ta hiểu được một chút nào như thế.
- Ô, hiểu chứ! Nếu con yêu thương cô ta như thế, thì với bản chất rất phụ nữ của mình cô ta thừa sức hiểu. Nếu không, con đã quên người phụ nữ ấy và con đã vứt bỏ đi vật kia từ lâu.
- Có những lúc, chỉ có sự khẩn nguyện thật kiên trì mới ngăn cản được con bỏ rơi trách nhiệm của mình để tìm đến với nàng.

Tổng giám mục rời khỏi chiếc ghế bành, đến quỳ gối bên cạnh người bạn của ông, một con người thanh lịch mà ông đã yêu thương trong rất ít người ngoài Chúa và Giáo hội của Người.

- Con sẽ không bao giờ được rời bỏ trách nhiệm của mình, con biết rất rõ điều đó phải không Ralph? Con đã thuộc về Giáo hội và mãi mãi thuộc về Giáo hội. Ở con, thiên chức rất thật và sâu sắc. Bây giờ chúng ta hãy cầu nguyện và ta sẽ cầu nguyện thêm cho Hoa Hồng trong những lần đọc kinh sau này. Chúa ban cho ta rất nhiều những đau buồn và lăm thử thách trên con đường của chúng ta đi đến chốn vĩnh cửu. Chúng ta phải tập chịu đựng, ta cũng phải học như con thôi.

Chương 28

Vào cuối tháng tám, Meggie nhận được thư của Luke cho biết anh ta nằm bệnh viện ở Townsville vì mắc chứng bệnh Weil nhưng không có gì nguy hiểm và không lâu sẽ bình phục. Lợi dụng lúc này, Luke sẽ nghỉ hè và về rước Meggie cùng đi hồ Eacham trên cao nguyên Atherton một thời gian, cho đến khi nào Luke có thể trở lại với công việc của anh. Luke đã mượn một chiếc xe hơi cũ kỹ của ai đó và đến rước Meggie một buổi sáng rất sớm. Luke gầy, da nhợt và vàng giống như bị ngâm dấm. Hốt hoảng, Meggie trao vali cho chồng rồi bước lên xe ngồi bên cạnh.

- Bệnh Weil là gì Luke? Anh viết thư nói rằng không nguy hiểm gì nhưng nhìn anh, em thấy rõ anh đã bị bệnh rất nặng.
- Ô! Đó chỉ là một thứ bệnh vàng da thường đe dọa tất cả các công nhân chặt mía. Hình như chính loài chuột lúc nhúc trong các đám mía đã mang lại mầm gây bệnh. Anh có sức khỏe nhiều nên không bị bệnh nặng như phần đông các đồng nghiệp khác. Các bác sĩ đều bảo đảm là anh sẽ hồi phục phong độ trong một thời gian rất ngắn.

Hồ Eacham ở trên đỉnh một vùng cao, rất tinh tú giữa một cảnh hoang dã. Hai người ở một nhà trọ gia đình, đêm xuống, ra ngoài hiên nhìn mặt nước yên lặng, Meggie muốn quan sát những con dơi khổng lồ loài ăn quả, mà người ta gọi là những con chồn bay. Chúng có tới hàng ngàn, trông gớm ghiếc và quái dị nhưng thật ra lại rất nhút nhát và hoàn toàn vô hại. Nhìn chúng bay lên trời giữa những bóng đêm, đúng là một cảm giác gì đó khủng khiếp.

Meggie sung sướng khi ngả mình trên chiếc giường êm ái và mát mẻ. Luke soạn trong vali của anh ta một hộp đẹp màu nâu, rồi từ trong hộp này, anh lấy ra những vật nhỏ tròn được anh xếp hàng dài trên bàn ngủ. Meggie với tay lấy một cái nhìn xem.

- Cái này là gì vậy Luke? nàng hỏi tò mò.
 - Một bao dương vật Anh bằng cao su, anh giải thích mà quên đi là cách đây hai năm anh tự nhủ sẽ không nói thật cho Meggie biết anh áp dụng phương pháp ngừa thai. Anh sử dụng một cái trước khi gần em. Nếu không chúng ta có thể có con, lúc đó đổ vỡ cả kế hoạch mua trang trại, Luke nói.
- Ngồi bên mép giường trần truồng, Luke trông rất gầy, thấy rõ xương sườn. Nhưng hai con mắt xanh của anh vẫn sinh động. Anh đưa tay ra để lấy lại bao cao su mà Meggie vẫn còn cầm.
- Chúng ta đã gần đạt mục đích Meggie, rất gần rồi! Theo anh tính chỉ cần có thêm năm ngàn bảng là chúng ta có thể mua một trang trại đẹp nhất ở miền tây Charters Towers.
- Meggie nói với chồng:

- Trong trường hợp này, ngay từ bây giờ anh có thể coi như trang trại ấy đã thuộc về anh. Em có thể viết thư cho Đức cha De Bricassart để yêu cầu ngài cho chúng ta mượn số tiền ấy. Đức cha sẽ không đòi chúng ta trả tiền lời đâu.
- Em không nên làm gì hết! Luke hét lên. Trời ơi, em không có chút tự ái nào sao Meggie? Chúng ta làm lụng để có được những gì thuộc về chúng ta. Không có vấn đề vay mượn! Anh chưa bao giờ mượn của ai một đồng xu và anh nhất quyết không làm điều đó.

Meggie chỉ nghe được tiếng còi tiếng máy và nhìn Luke qua một màn sương mù màu đỏ chói mắt. Từ xưa đến nay, Meggie chưa bao giờ cảm thấy giận dữ như lần này. Đồ đều giả, ích kỷ, láo khoét! Tại sao hấn lại dám cư xử như thế với nàng, tước đoạt cái quyền có con của nàng, cố tình làm cho nàng tin rằng hấn muốn trở thành một nhà chăn nuôi nhưng thật ra hấn đã chọn con đường riêng sống với Arne Swenson và những vườn mía. Nhưng Meggie đã khéo léo đèn nén sự căm giận và chú ý vào cái vật cao su tròn nàng cầm trong tay.

- Anh hãy nói cho em nghe về... những cái bao cao su này. Vì sao chúng ngăn chặn có con? Luke đến đứng sát phía sau lưng Meggie. Sự đụng chạm của hai thân thể trần trụi khiến cho nàng rùng mình vì bị kích thích, Luke nghĩ như vậy, nhưng thực tế thì ngược lại vì Meggie kinh tởm anh ta.
- Chẳng lẽ em lại dốt đến thế?
- Đúng, Meggie nói dối.

Những lời giải thích của Luke khiến cho Meggie nổi giận dữ dội. Thế đấy, hấn đã ngăn chặn cái điều mà lâu nay Meggie chờ đợi. Đồ lưu manh! Luke không hiểu chút nào tâm trạng của Meggie. Hấn tắt đèn, ôm nàng kéo lên giường và liền đó mò mẫm tìm cái bao cao su. Meggie nghe rõ tiếng sột soạt mà nàng đã từng nghe một lần ở khách sạn Dunny trong đêm tân hôn; bây giờ nàng đã hiểu rõ Luke đang làm gì. Thằng lưu manh! Phải dùng kế nào đây để phá vỡ âm mưu của Luke.

- Tại sao em không tỏ ra nhiệt tình hơn với anh hả?
- Tại sao ấy à?

Hai năm rồi, Luke không có thời giờ và cả sức lực cống hiến cho trò chơi ái tình. Bây giờ nằm bên Meggie, vứt bỏ bao cao su trước đây thường dùng đến, Luke thích thú đón nhận những cảm giác tiếp xúc của da thịt. Càng lúc Luke càng bị kích thích. Ngay lúc đó một ý nghĩ vụt đến trong đầu Meggie. Nàng quyết định chủ động.

Luke sức tình mở mắt. Anh ta tìm cách đẩy Meggie ra nhưng cảm giác đến với anh không còn gì ngăn chặn được, nó đã trở nên vô cùng kỳ diệu bởi anh chưa bao giờ gần một người phụ nữ mà không dùng bao phòng ngừa. Sự kích thích lên đến mức anh không còn tự chủ được nữa, thay vì đẩy Meggie ra, anh chàng ghì chặt nàng vào. Trong bóng đêm, Meggie mỉm cười, hài lòng.

Chương 29

Trở về Himmelhoch, Meggie chờ đợi và hy vọng. Cầu xin Chúa ban cho một đứa con! Một đứa con là giải quyết tất cả. Lời cầu nguyện có kết quả. Khi Meggie báo cho Anne và Ludwig tin này, cả hai rất vui mừng, nhất là Ludwig. Chính ông đã lo liệu đầy đủ quần áo tã lót, còn Anne thì sửa soạn căn phòng riêng cho đứa bé sẽ chào đời.

Nhưng thật xui xẻo, trong khi mang thai sức khỏe của Meggie không được tốt, có thể do thời tiết nóng bức, cũng có thể do buồn lo, Meggie không hiểu được tại sao như vậy. Tình trạng khó chịu ấy kéo dài cả ngày. Không những thế, Meggie còn có dấu hiệu tăng huyết áp. Theo bác sĩ Smith, tình trạng của Meggie nguy hiểm. Lúc đầu ông gợi ý nên đưa nàng vào nằm trong bệnh viện cho đến khi sinh nhưng sau đó nghĩ đến hoàn cảnh sống một mình của Meggie xa chồng và không có bạn bè, nên bác sĩ quyết định để nàng ở lại vì như thế thì Ludwig và Anne có thể chăm sóc cho nàng tốt hơn.

- Nhưng phải ráng gọi ông chồng về thăm cô ấy! Bác sĩ cần nhắc nói với Ludwig.

Meggie viết ngay bức thư gửi Luke báo tin nàng đã có thai, và như mọi người phụ nữ nàng tin tưởng rằng dù không muốn nhưng khi có một đứa con thì Luke cũng sẽ hết sức vui. Nhưng bức thư trả lời của Luke chấm dứt mọi ảo tưởng. Anh ta giận dữ. Đối với cá nhân anh ta khi làm cha, nghĩa đơn giản là phải nuôi thêm một miệng ăn. Thái độ của Luke là viên thuốc đắng mà Meggie vẫn nuốt vì không có sự chọn lựa khác hơn. Meggie cảm thấy mình bệnh hoạn, bất lực và không được thương yêu. Kể cả đứa con đang trong bụng mẹ cũng không thương nàng và nó không hề mong muốn được sinh ra. Meggie nghe bên trong những phản kháng yếu ớt của một con người nhỏ bé từ chối có mặt. Nếu còn sức để chịu đựng một chuyến đi bằng tàu hỏa dài ba ngàn cây số thì Meggie sẽ không do dự trở về với gia đình.

Cuối tháng tám, bốn tuần trước khi Meggie trút gánh nặng, nàng bắt đầu thù ghét đứa con mà thoát đầu nàng đã hết sức mong muốn và chờ đợi. Có lúc, Meggie nhận ra tất cả chỉ là thảm họa; cố gắng gạt đi lòng tự ái dị hợm của mình để tìm cách cứu vãn những gì còn lại của sự tan vỡ. Cả hai đã lấy nhau vì những suy nghĩ không đúng: Luke nhắm túi tiền của Meggie, còn nàng vì hờn dỗi, vừa muốn thoát khỏi Ralph nhưng đồng thời tìm cách giữ lại hình ảnh của Ralph. Nhưng thật ra, trong khi không cảm thấy oán giận Luke thì càng lúc Meggie càng cảm thấy căm ghét Ralph. Mặc dù Ralph đã tỏ ra thông cảm và cư xử với nàng đúng hơn Luke nhiều. Chưa bao giờ Ralph có ý nghĩ làm cho nàng phải nhớ nhưng đến ông; Ralph chỉ muốn mình được nhìn dưới một góc độ tu sĩ và một người bạn. Ngay cả trong hai lần Ralph ôm hôn nàng, trách nhiệm về những cái hôn ấy vẫn thuộc về Meggie. Thế thì tại sao lại hờn dỗi Ralph làm gì? Tại sao nàng lại căm ghét Ralph chứ không phải Luke? Tại sao lại trách cứ Ralph về sự thôi thúc điên rồ đã đẩy nàng đi đến quyết định lấy Luke? Meggie có cảm tưởng nàng đã phản bội chính mình và phản bội với cả Ralph. Không thể lấy Ralph làm chồng, để được sống chung và có con với ông ấy thì có sao đâu? Ralph trước sau vẫn là con người nàng yêu thương, đáng lý ra nàng không nên đi tìm một ai khác thay thế.

Dù hiểu ra những sai lầm của mình, Meggie vẫn không xoa dịu được những thương đau. Cuối cùng thì chính vì Luke mà nàng không thể vui sướng trong ý nghĩ đứa con ấy không hề mong muốn được chào đời? Thật tội nghiệp cho đứa bé. Có thể, khi ra đời, đứa bé sẽ được thương yêu chỉ vì đó là một con người. Nhưng nếu là con của Ralph thì sẽ thế nào? Chuyện đó không thể xảy ra. Ralph đã phục vụ cho một định chế biến con người ông ấy hoàn toàn thuộc về họ, kể cả cái phần họ không cần đến. Đức Mẹ đòi hỏi ở Ralph một hy sinh có sức mạnh hủy hoại con người của Ralph. Nhưng thôi một ngày nào đó, Giáo hội sẽ trả giá cho tham vọng của mình, một ngày nào đó sẽ không còn có những linh mục như Ralph, vì rằng những người này sẽ đánh giá đúng mức tính nam giới của họ để hiểu rằng điều mà Giáo hội đòi hỏi là một sự hy sinh vô ích, không có một chút ý nghĩa nào cả.

Đột nhiên, Meggie đứng lên, đi tới đi lui trong phòng nghỉ, tại đó Anne đang đọc một quyển sách cấm của Norman Lindsay

- Anne, hãy gọi ngay bác sĩ Smith. Em sắp sinh.
 - Chúa ơi! Em hãy lên nằm ngay ở phòng hai vợ chồng chị.
- Bác sĩ Smith đến trên chiếc xe cũ kỹ, có người nữ hộ sinh đi theo.
- Chị có báo cho ông chồng hay chưa? Vừa bước lên bậc thềm, bác sĩ Smith vừa hỏi Anne
 - Tôi đã đánh điện cho anh ấy. Meggie đang nằm trong phòng của tôi, ở đó rộng rãi hơn.

Anne khập khiễng theo sau bác sĩ vào phòng. Meggie nằm trên giường, mắt mở to và không thấy có dấu hiệu đau đớn nào ngoại trừ hai bàn tay bị giật và thân người co rút lại. Nàng ráng ngược nhìn Anne mỉm cười. Anne nhận thấy trong đôi mắt nhìn chứa đựng sự sợ hãi.

- Em rất vui mừng được sanh ở nhà, Meggie nói. Mẹ em chưa bao giờ đến bệnh viện để sinh. Em có nghe ba em kể, mẹ em đã quá đau đớn khi sinh Hal nhưng rồi cũng vẫn vượt qua cái chết. Nhất định em cũng thế. Phụ nữ dòng họ Cleary chịu đau rất giỏi.

Vài giờ sau, bác sĩ trở ra gặp Anne ngoài hiên.

- Con đau bụng của cô ấy kéo dài rất lâu và có khó khăn đấy. Thường sinh con đầu lòng đều gặp rắc rối đôi chút, nhưng trong trường hợp này thì nguy hiểm. Cô ấy rất cố gắng nhưng vẫn chưa sinh được. Ở bệnh viện Cairns có thể người ta đã áp dụng thủ thuật mổ để đưa đứa bé ra nhưng tại đây thì không thể làm được. Chính cô ấy phải đưa đứa bé ra một mình.
- Meggie vẫn tỉnh đấy chứ?
- Vâng! Một cô gái rất dũng cảm. Không một tiếng rên. Theo kinh nghiệm của tôi, những người phụ nữ dũng cảm nhất thường lại sinh nở khó khăn nhất. Cô ấy luôn miệng hỏi tôi Ralph đã tới chưa. Tôi phải nói dối với cô

ta rằng nước sông Johnstone dâng lên rất cao chưa qua được. Nhưng hình như chồng của cô ấy tên Luke cơ mà.

- Vâng, đúng thế.
- Thế thì... có lẽ vì thế mà cô ấy luôn hỏi đến Ralph. Luke không mang lại cho cô ấy sự an ủi phải không?
- Đó là một thằng không ra gì!

Anne đứng nghiêng người, hai tay nắm chặt lan can. Một chiếc xe tắc xi vừa tách khỏi con lộ Dunny rẽ vào con đường đến Himmelhoch. Con mắt rất tỏ của Anne giúp chị nhận ra ở băng sau xe có một người đàn ông tóc đen. Chị kêu lên mừng rỡ.

- Tôi không tin vào mắt mình nhưng hình như Luke đã nhớ rằng hẳn có một người vợ.

Bác sĩ Smith nói:

- Tốt hơn hết là tôi nên trở lên phòng với Meggie để cho chị đối đầu với hẳn. Tôi sẽ không nói gì hết với Meggie để phòng trường hợp không phải chồng cô ấy. Còn nếu đúng thật là Luke chị rót cho hẳn một tách trà, còn rượu thì dành lại sau; rồi hẳn sẽ cần đến.

Chiếc tắc xi dừng lại. Trước sự kinh ngạc của Anne, anh tài xế mở cửa và vội vàng vòng mở cửa xe phía sau để người khách bước xuống. Joe Castiglione, chủ nhân chiếc xe tắc xi duy nhất ở Dunny, ít khi tỏ ra lịch sự như thế.

- Thưa Đức cha, đã đến Himmelhoch.

Anh ta vừa nói vừa rạp người xuống. Một người đàn ông mặc áo thụng dài đen với thắt lưng màu đỏ thắm bước ra. Đúng lúc người này quay mặt lại, Anne hoa mắt lên, trong một giây phút tưởng rằng cái anh chàng Luke đang bày một trò gì đó đùa với mình. Nhưng chị nhận ra ngay con người này hoàn toàn khác Luke, lớn hơn Luke ít nhất mười tuổi.

- Xin lỗi có phải bà Mueller? Người khách hỏi với nụ cười trên môi, cái nhìn thật sáng và xa xôi.
 - Vâng, tôi là Anne Mueller.
 - Tôi xin được tự giới thiệu, Tổng giám mục Ralph, Khâm mạng Tòa thánh tại Úc. Tôi được biết có một phụ nữ, bà Luke Ó Neill hiện ở nhà bà.
 - Vâng, thưa ông. Ralph? Ralph? Có phải chính Ralph mà Meggie đã gọi tên?
 - Tôi là một trong những người bạn thân nhất của bà Luke Ó Neill. Tôi có thể gặp mặt bà Ó Neill được không thưa bà?
 - Thưa... tôi tin rằng chị Luke sẽ rất vui mừng, thưa Tổng giám mục. Trong hoàn cảnh bình thường hơn thì... nhưng lúc này, Meggie đang sắp sửa sinh và chị ấy đang trải qua một cơn đau dữ dội.
 - Tôi biết trước có chuyện gì đó không lành! ông kêu lên. Tôi linh cảm điều đó từ lâu và gần đây sự lo âu của tôi trở thành một thứ ám ảnh. Tôi phải đến tận nơi và nhìn tận mắt. Tôi xin bà cho tôi được đến bên chị ấy. Nếu chị cần nài một lý do, bà cứ nói tôi là tu sĩ.
- Anne không hề có ý định cấm đoán vị Tổng giám mục vào phòng của Meggie.
- Thưa mời Đức cha đi theo tôi.

Ralph đi ngang qua vị bác sĩ và người nữ hộ sinh như không hề nhìn thấy họ, đến quỳ gối bên giường, đưa tay về hướng Meggie.

- Meggie?

Meggie vượt thoát ra khỏi cơn ác mộng mà nàng đang vật lộn và nhận ra gương mặt thương yêu, đang cúi sát xuống mặt mình, tóc đen và dày với hai chòm màu trắng hai bên thái dương nổi bật lên trong ánh sáng lờ mờ. Những nét thanh tú và quý phái, hơi khắc khổ, biểu hiện rõ hơn tính kiên nhẫn và đôi mắt xanh đăm chìm trong mắt nàng tràn đầy tình yêu nóng bỏng và chờ đợi. Làm sao Meggie lại có thể lầm lẫn Luke với Ralph? Không một ai hoàn toàn giống như chàng, không ai khác có thể thuộc về nàng; Meggie đã phản bội lại điều mà nàng đã cảm nhận ở Ralph. Luke là cái bề đực của tấm gương, còn Ralph rực sáng như mặt trời và đồng thời lại rất xa xôi. Trời ơi, sung sướng làm sao khi được nhìn thấy Ralph.

- Đức cha ơi, hãy giúp con, nàng nói.

Ralph cầm tay Meggie hôn say đắm, rồi áp bàn tay ấy vào má mình.

- Bao giờ cha cũng sẵn sàng, con biết điều đó, Meggie của cha.
- Hãy cầu nguyện cho con và đứa bé. Nếu có một ai đó có thể cứu con và con của con thì người đó chính là Đức cha. Đức cha gần Chúa hơn chúng con rất nhiều. Không ai ghét chúng con, chưa bao giờ có ai ghét chúng con, kể cả Đức cha cũng thế.
- Luke đâu rồi?

- Con không biết và cũng chẳng cần đến anh ta.

Meggie nhắm mắt lại, những ngón tay vẫn bám chặt vào tay của Ralph nhất định không buông ra. Nhưng bác sĩ đã đến vỗ nhẹ lên vai của Ralph.

- Đức cha, tôi nghĩ đã đến lúc Đức cha phải rời phòng này.
- Nhưng nếu sự sống còn của người này bị đe dọa, bác sĩ sẽ gọi tôi chứ?
- Tôi sẽ gọi ngay.

Ralph và Anne cùng đi ra khỏi phòng. Ludwig từ vườn mía về. Anh tỏ ra hiểu biết hơn vợ, quỳ một gối xuống đất và hôn chiếc nhẫn của Đức Khâm mạng.

- Như thế Ngài là Ralph? Anne chống nạnh dựa vào một cái bàn làm bằng tre, hỏi.

- Vâng, tôi là Ralph.

- Từ khi Meggie rơi vào những cơn đau, cô ấy cứ gọi một người nào đó tên Ralph không dứt. Thú thật lúc ấy tôi rất tò mò. Tôi nhớ rất rõ trước đây cô ấy chưa bao giờ đề cập đến cái tên Ralph lần nào. Trong trường hợp nào Đức cha đã quen biết Meggie? Và bao lâu rồi?

- Tôi biết Meggie khi cô ấy mới mười tuổi, chỉ ít ngày sau khi cô ấy đáp tàu từ Tân Tây Lan đến Úc. Nói cho đúng, tôi có thể khẳng định tôi đã biết Meggie qua những cơn bão lụt, hỏa hoạn, những lúc xúc cảm tột đỉnh, đi qua cái sống và cái chết. Tóm lại, tất cả những gì mà chúng tôi đều phải chịu đựng. Meggie là tấm gương mà tôi bắt buộc phải nhìn vào đó để thấy thân phận của con người tôi.

- Ngài yêu Meggie? Anne buông câu ấy với giọng ngạc nhiên.

- Mãi mãi vẫn thế.

- Một bi kịch cho cả hai.

- Tôi mong rằng chỉ là bi kịch cho tôi. Chị hãy kể cho tôi nghe về cô ấy. Chuyện gì đã xảy ra từ khi cô ấy lấy chồng? Nhiều năm rồi tôi đã không gặp lại cô ấy, nhưng tôi luôn có những lo âu về Meggie.

Nghe xong câu chuyện, Ralph thở dài nhìn cây cọ đong đưa theo gió rồi nói:

- Thế thì chúng ta phải giúp Meggie vì Luke đã chối từ. Nếu thật sự Luke bỏ rơi Meggie thì cô ấy sẽ được yên thân hơn khi về ở Drogheda. Tôi biết hai anh chị không muốn mất Meggie nhưng hãy vì Meggie mà thuyết phục cô ấy về với gia đình. Ngay khi trở về Sydney, tôi sẽ gửi một ngân phiếu cho hai anh chị nhờ trao lại cho Meggie, như thế tránh cho cô ấy bị khó chịu vì lấy tiền của anh mình. Một khi trở về nhà, cô ấy muốn giải thích với gia đình thế nào tùy ý. Cầu Chúa, đứa bé được sinh ra nhanh chóng.

Thế nhưng đứa bé chỉ ra đời hai mươi bốn giờ sau, lúc Meggie đã hoàn toàn kiệt sức và đã chịu đựng tận cùng đau đớn. Đứa bé - con gái - thật nhỏ bé và yếu đuối làm cho Tổng giám mục cảm thấy đau nhói trong lòng. *"Meggie! Meggie của ta. Meggie đau khổ, vì giày vò. Ta mãi mãi yêu em, nhưng ta không thể cho em điều mà Luke đã cho em, kể cả cái thân xác bị cấm đoán này."*

Khi chỉ còn lại hai người, Ralph hỏi Meggie:

- Em đặt cho con tên gì?

- Justine

- Một cái tên rất đẹp. Nhưng tại sao em chọn tên đó?

- Em đã đọc thấy đâu đó mà em rất thích.

- Em có vui sướng khi có con không, Meggie?

Trên gương mặt mệt mỏi của Meggie chỉ còn đôi mắt là sống động, dịu dàng, chứa đựng một thứ ánh sáng phớt đục, không hận thù nhưng cũng không có tình yêu.

- Có chứ, em rất sung sướng có đứa con này. Vâng em rất vui sướng vì em đã làm tất cả để có nó... Nhưng trong khi em mang nó trong bụng, em không cảm thấy chút gì là vì nó và nó cũng không cần em. Em không tin rằng Justine thật sự thuộc về em, cũng không thuộc về Luke hay bất cứ ai.

Một hồi lâu Ralph nói:

- Anh phải đi, Meggie ạ. Ralph nói nhỏ.

Đôi mắt màu nâu đanh lại, sáng lên. Nàng bấu môi chua chát.

- Em đã chờ đợi trước điều đó! Thật kỳ lạ, hình như những người đàn ông dính dấp đến cuộc đời em đều luôn luôn như thế.

Ralph nghe đau trong lòng.

- Đừng chua cay, Meggie. Anh không ra đi để lại em trong một tình trạng như thế này. Dù đã xảy ra chuyện gì cho em trong quá khứ, em luôn giữ sự dịu dàng, đó là điều quý nhất của em đối với anh. Đừng thay đổi, không nên trở thành sắt đá vì tất cả những gì em đã phải chịu đựng. Anh thật đau xót khi nghĩ đến chuyện

Luke không màng đến đây, nhưng em cũng đừng đánh mất đi sự dịu dàng đó. Nếu không, em không còn là Meggie của anh.

Nàng tiếp tục nhìn Ralph thiết tha lẫn cả sự oán giận.

- Không đâu Ralph, em van anh! Em không phải là Meggie của anh đâu, em chưa bao giờ như thế cả! Anh không cần em và anh đã đẩy em vào tay của Luke. Anh coi em là gì? một thứ nữ thánh hay một thứ nữ tu? Không phải như vậy đâu, anh à. Em là một con người như mọi người và anh đã làm hỏng đời em. Trong suốt bao năm qua, em đã yêu anh và không chấp nhận ai khác ngoài anh, em đã chờ đợi... Em đã làm mọi cách để quên anh đi. Cuối cùng em đã lấy một người chồng mà em tưởng rằng có phần nào đó giống anh. Nhưng rồi anh ta cũng chẳng màng, chẳng cần đến em. Em có đòi hỏi quá đáng chẳng với một người đàn ông mà mình muốn được yêu thương?

- Luke không xấu xa đâu, cũng không đáng ghét. Thật ra anh ta chỉ là một người đàn ông. Các anh đều như thế, những con bướm to đầy lông lá, đang bị ngọn lửa quái lạ khuấy bị một tấm kiếng trong suốt thu hút mà các anh không hề thấy. Nếu cuối cùng các anh tìm được con đường vào tận nơi, các anh sẽ đâm đầu vào ngọn lửa, té xuống, chết thiêu. Trong khi đó thì ngoài kia trong cái mát dịu dàng của màn đêm, có đủ tất cả các thứ để nuôi sống các anh, có tình yêu và những con bướm nhỏ. Nhưng đàn ông các anh có thấy cái đó không, có muốn điều đó không? Không! Các anh quay trở lại với ngọn lửa, các anh cứ đâm đầu vào đó cho đến khi bị đốt và chết đi.

Ralph không biết trả lời thế nào với Meggie bởi rằng Ralph đã khám phá ra một khía cạnh khác thuộc về bản chất của Meggie mà trước đây ông hoàn toàn không biết. Cái đó có từ bao giờ? Phải chăng nó đã hình thành tiếp theo những thất vọng mà nàng đã trải qua sau khi Ralph bỏ rơi nàng? Meggie lại có thể thốt ra những điều đó ư? Ralph không đủ can đảm để nghe rõ từng lời, lòng Ralph hoang mang, mặc cảm phạm tội xâm chiếm tâm hồn.

- Em có nhớ hoa hồng mà em đã tặng cho anh vào buổi chiều anh rời khỏi Drogheda không? Ralph âu yếm hỏi Meggie

- Có, em còn nhớ.

Tiếng nói của nàng mất hẳn sức sống, ánh mắt mờ đi vì đau buồn. Ánh mắt đó chiếu thẳng vào Ralph nhưng tâm hồn thì trống rỗng, vô vọng. Mắt Meggie lơ lơ như đôi mắt của Fiona mẹ nàng.

- Anh vẫn giữ hoa hồng trong sách kinh của anh. Cứ mỗi lần nhìn thấy hoa hồng ấy là anh nhớ đến em.

Meggie ơi! Anh yêu em! Em là đóa hồng của anh, hình ảnh đẹp nhất của con người và là tâm tưởng của đời anh.

Đôi môi của Meggie trề ra một lần nữa, mắt long lên giận dữ, có cả sự căm tức.

- Một hình ảnh, một tâm tưởng! Một hình ảnh con người và một tâm tưởng. Giọng nàng trêu chọc, Vâng đúng vậy. Đó là tất cả những gì mà em có trong mắt anh. Anh đúng là một thằng ngốc lãng mạn và mơ mộng, Ralph! Anh không có một ý niệm nào hơn về cuộc sống so với con bướm lao vào ngọn lửa! Không có gì ngạc nhiên khi anh đã chọn làm linh mục! Anh hoàn toàn không có khả năng sống một cuộc sống bình thường nếu anh là một người như mọi người, một người như Luke! Anh nói anh yêu em, nhưng không có một ý niệm nào về tình yêu. Anh chỉ nói ra những lời lẽ nghe thật kêu mà anh học được! Em không hiểu nổi tại sao đàn ông lại không gạt hẳn đàn bà ra khỏi cuộc đời mình đi, khi mà điều đó chính là sự mong muốn của họ. Đàn ông các anh nên tìm ra một cách cưới gã với nhau đi, các anh sẽ sống hạnh phúc tuyệt diệu với nhau đấy.

- Meggie, anh van em, đừng nói nữa!

- Thôi! Anh hãy đi đi! Em không muốn gặp mặt anh nữa. Nhưng anh quên điều này: khi nhắc đến những hoa hồng yêu quý của anh, Ralph... Những hoa hồng ấy đều có những gai rất dữ, những gai rất nhọn sẽ đâm vào tim anh.

Ralph rời khỏi phòng mà không quay nhìn lại. Luke chẳng cần trả lời bức điện của Meggie báo tin anh đã trở thành cha của một đứa con gái nặng hai kilô mang tên Justine. Luke vẫn theo đuổi cuộc đời nay đây mai đó. Nhiều lần Meggie viết thư cho Luke nhưng không được trả lời. Luke cũng không về thăm con. Đứa bé dần dần mạnh khỏe hơn và đã nhanh chóng vượt qua những thử thách gay go lúc chào đời. Vào tháng thứ tư, Justine không còn thường xuyên khóc la như trước đây nữa và bắt đầu biết vui chơi một mình trong nôi.

Một hôm, đầu tháng mười hai, Anne tìm gặp Meggie đang ở ngoài hiên; chị ngồi xuống bên cạnh và quan sát Meggie. Trời ơi! Sao Meggie xanh xao và đờ đẫn thế! Ngay cả mái tóc màu vàng hung rực rỡ trước đây bây giờ cũng ử rũ.

- Meggie, chị không biết mình làm như thế có đúng không nhưng việc đã rồi. Và chị mong rằng em hãy nghe chị trình bày trước khi trả lời không.

Meggie nhìn chiếc cầu vồng trên nền trời xám đục và mỉm cười.

- Chuyện gì mà trịnh trọng thế chị? Chị cứ nói đi.

- Ludi và chị rất lo âu về tình trạng sức khỏe của em. Em chưa bình phục lại sau khi sinh Justine, trong khi đó mùa mưa sắp đến, chị e ngại sức khỏe của em mỗi ngày sẽ tệ hơn. Em không ăn và mỗi ngày một gầy thêm. Chị lo rằng thời tiết ở đây không phù hợp với em. Do đó cách đây mười lăm ngày chị có viết thư cho một người bạn là chủ hãng du lịch và chị đã đăng ký cho em đi nghỉ mát. Đừng phản đối vì sợ tốn kém, việc đó không ảnh hưởng gì đến tiền dành dụm của Luke và em. Anh chị đã nhận được một ngân phiếu với một số tiền lớn của Tổng giám mục Bricassart gửi cho em và một ngân phiếu khác của Bob anh trai em gửi. Chị có cảm tưởng là cả nhà em đang mong đợi em trở về Drogheda. Anh chị đã thuê sẵn một cottage ở đảo Matlock trong hai tháng, đầu tháng giêng đến đầu tháng ba, Ludi và chị sẽ lãnh phần chăm sóc Justine.

Cầu vồng đã lặn, mặt trời cũng thế; lại sắp sửa mưa.

- Chị Anne, nếu không có chị và anh Ludi với bao nhiêu tình cảm mà anh chị dành cho em trong ba năm qua có lẽ em đã điên mất rồi. Chị biết điều đó mà. Có những đêm em thức dậy và tự hỏi nếu Luke gửi em ở một nhà nào khác, gặp những người không tốt thì em ra sao. Anh chị đã lo lắng cho em hơn cả Luke.

Mưa đã kéo đến giáp ranh những khu trồng mía.

- Chị nói đúng, em cảm thấy trong người không khỏe. Meggie nói tiếp. Từ khi có Justine, em chưa bao giờ được trở lại như xưa. Chị Anne ơi! Em rất mệt mỏi và chán nản! Em không phải là một người mẹ tốt đối với con mặc dù bản phận đòi hỏi. Chỉ do ý muốn của em mà nó ra đời chứ Justine có đòi hỏi điều đó đâu. Em đã quá chán nản vì Luke đã không cho em cơ hội mang lại hạnh phúc cho anh ấy. Luke từ chối sống chung với em và không để cho em xây dựng một tổ ấm, anh ấy cũng không muốn có con. Em không yêu Luke. Em chưa bao giờ yêu anh ấy như một người phụ nữ yêu chồng. Rất có thể anh ấy đã đoán biết điều đó ngay lúc đầu. Biết đâu Luke sẽ hành động khác hơn em yêu thương anh ấy. Vì vậy làm sao em có thể oán hận Luke được? Em mới là người duy nhất đáng lên án.

- Tổng giám mục là người em đã yêu phải không?

- Vâng, từ cái thuở em còn là một cô bé. Em luôn cư xử tàn nhẫn với Ralph mỗi khi ông ấy đến. Tội nghiệp Ralph! Em không có quyền cư xử như thế với Ralph, vì rằng chưa bao giờ ông ấy tỏ ra quyến rũ em. Em mong rằng ông ấy sẽ có thời giờ nhận ra rằng sở dĩ em có thái độ như thế vì em bị bệnh, kiệt sức và vô cùng khổ sở. Em chỉ nghĩ đến một điều: giá như đứa bé đó là con của ông ấy nhưng thực tế thì không thể xảy ra, không bao giờ có thể xảy ra. Trời ơi! Thật là bất công! Các mục sư Tin Lành có thể lấy vợ, tại sao các linh mục Công giáo lại không? Chị đừng nói với em rằng các mục sư chăm lo cho con chiên không tốt bằng các linh mục, em không tin đâu. Em đã từng gặp những linh mục không có lòng và ngược lại những mục sư tuyệt vời. Chỉ tại vì linh mục phải sống độc thân mà em đành xa Ralph, lập một gia đình, xây dựng cuộc đời với một người khác. Em thấy cần phải nói với chị điều này chị Anne. Em hành động như thế là một tội lỗi, tội lỗi ấy cũng xấu xa như tội lỗi của Ralph nên không giữ lời khấn của mình nữa. Em nghĩ nó còn hèn hạ hơn. Em oán giận Giáo hội lên án tình yêu của em dành cho Ralph hoặc Ralph dành cho em.

- Em hãy đi xa một thời gian, Meggie ạ. Hãy nghỉ ngơi, ăn ngủ và đừng ray rứt nữa.

Mưa đột ngột dừng lại như nó đã đột ngột trút xuống. Mặt trời xuất hiện, cầu vồng lóng lánh. Ngọn núi Bartle Frere dần dần hiện ra, khoác lên màu áo hoa đính với nền mây mỏng như tơ.

- Em sẽ đi nghỉ, Meggie nói. Em rất mang ơn anh chị đã lo cho em. Nhưng chị có tin rằng Justine sẽ không gây phiền hà cho anh chị không?

- Không đâu, Ludi đã lo trước mọi thứ rồi. Người giúp việc trước của chúng tôi là Anna Maria, chị ta có một em gái tên là Annunziata, mười lăm tuổi. Anh Ludie đã gọi Annunziata đến chăm sóc cho Justine.

- Đảo Matlock ở đâu hở chị?

- Gần đảo Whitsunday, trên cửa con sông Great Barrier Reef. Ở đó rất yên tĩnh và ấm cúng. Chị có cảm tưởng đó là một nơi dành riêng cho những tuần trăng mật. Em hiểu chị muốn nói gì chứ... Nhưng mà ở rải rác khắp nơi, khuất sau những lùm cây chứ không phải một khách sạn. Vào thời gian em đi nghỉ, đảo hoàn toàn vắng người.

Ngày cuối cùng của năm 1931, Meggie lên tàu hỏa đi Townsville bắt đầu những ngày nghỉ để chịu vì đã trút bỏ được phía sau cái mùi rỉ đường của vùng Dunny. Townsville là một vùng dân cư quan trọng nhất ở Bắc Queensland, có khoảng vài ngàn dân sống trong những nhà sàn nhỏ bằng gỗ, sơn màu trắng. Để đến đảo Matlock nơi nghỉ mát sau này, sau khi rời tàu hỏa còn phải vượt qua một vùng biển. Tàu lướt êm đềm trên mặt nước trong như gương. Giữa hai cơn gió xoáy, không khí dịu xuống, biển có phẳng lặng. Dù mới gần trưa, Meggie đã đi nằm và thiếp đi trong một giấc ngủ không mộng mị cho đến khi người tiếp viên đánh thức nàng

dậy, lúc ấy là sáu giờ sáng hôm sau. Anh ta mang vào cho Meggie một tách trà nóng và bánh ngọt. Trên boong tàu, Meggie đã khám phá một nước Úc mới, hoàn toàn khác. “*Những hòn đảo nhấp nhô trên mặt nước là những đảo san hô ngầm*”, một người trong thủy thủ đoàn giải thích như thế với Meggie. Một tiếng đồng hồ trước khi mặt trời lặn, tàu rẽ sóng từ từ cập bến. Người đàn ông lớn tuổi đứng sẵn chờ Meggie, giúp nàng mang hành lý lên chiếc ô tô duy nhất hết sức sang trọng của đảo này.

- Thưa bà Ó Neill, bà đi đường bình yên chứ? ông ta chào Meggie. Tôi là Rob Walter. Tôi hy vọng rằng ông nhà sẽ đến nay mai.

Ở Matlock vào mùa này không có nhiều người lắm, đây là một điểm du lịch mùa đông, đảo rộng sáu kilomet, chiều dài gấp đôi như thế. Xe đi ngang qua một tòa nhà trắng, có vẻ hỗn độn.

- Đây là cửa hàng lớn ở đảo. Người lái xe giới thiệu với giọng đầy tự hào như chính mình là ông chủ. Tôi ở đó với bà chủ. Bà ta sẽ không thích chút nào khi thấy một người phụ nữ một mình đến đảo, tôi đoán chắc như thế. Bà ta cho rằng tôi có thể bị quyến rũ. Rất may là văn phòng du lịch ở đây có nói rõ là bà đòi hỏi một sự yên tĩnh hoàn toàn, thế là thêm một điều nữa làm cho bà chủ yên tâm. Tôi đã chọn cho bà một nhà sàn xa nhất và không có bóng một người nào ở đó. Nếu thích, bà có thể đi dạo không cần mặc quần áo mà không sợ ai dòm ngó. Nếu bà có cần điều chi bà chỉ nhắc điện thoại lên và tôi sẽ mang đến ngay cho bà. Nhà nghỉ mát này có ba phòng; trước mặt là bãi cát trắng hình vòng cung, hai đầu nhô ra hai mũi nhọn của ngọn đồi. Bên trong nhà trang hoàng giản dị nhưng đầy đủ tiện nghi, một tủ lạnh nhỏ, một điện thoại và một radio. Đầy đủ hơn so với Drogheda và Himmelhoch. Dĩ nhiên do khách du lịch đến đây thường từ Sydney hoặc Melbourne, những tiện nghi tối thiểu như thế không thể thiếu được thưa bà.

Trong tuần lễ đầu, điều quan tâm duy nhất đối với Meggie là ăn và ngủ. Bây giờ Meggie mới nhận ra là mình đã kiệt sức đến mức nào. Cứ mỗi lần đặt lưng xuống chiếc giường êm ái, Meggie đã ngủ say liền suốt mười đến mười hai tiếng đồng hồ liên tiếp. Các thức ăn đều ngon miệng. Meggie ăn ngay khi vừa thức dậy, cả khi xuống bãi biển nàng cũng mang những trái xoài theo để vừa tắm vừa ăn. Nước không sâu, không một gợn sóng, mặt biển như gương. Chỉ tiếc là nàng không biết lội. Sự vắng vẻ, cái cảm giác đối diện với chính mình thật là thiên đàng. Anne nói đúng làm sao! Được sống một mình là sự thoát trần, một sự thanh thân hoàn toàn. Sự vắng vẻ và đơn độc không hề khiến Meggie cảm thấy nặng nề. Anne, Ludie, Justine và Luke đều không làm cho Meggie nhớ và lần đầu tiên trong ba năm nàng cũng không nhớ Drogheda. Ông già Rob thì cứ mỗi chiều lái xe ngang, chờ đợi một cái vẫy tay bình yên của Meggie từ trên bao lơn nhà sàn rồi quay đầu xe lại. Chỉ có một lần, Rob gọi điện thoại đến Meggie cho biết ông ta sẽ tổ chức một chuyến đi dạo trên biển cho một cặp vợ chồng du khách ở đầu kia trên đảo. Ông hỏi Meggie có thích đi cùng không và nàng đã đồng ý. Chuyến đi đó giúp Meggie khám phá một thế giới thần tiên dưới đáy biển. Nước biển trong đến nỗi nàng nhìn rõ từng con cá, những rong biển và màu sắc thật của san hô.

Nhगे theo lời khuyên của Rob, Meggie xuống bãi không mặc quần áo. Lúc đầu, nàng nhút nhát như con thỏ luôn đánh mũi, sợ chó rùng đến và chỉ một cơn gió nhẹ cũng đủ làm Meggie giật mình, vội vàng che thân. Nhưng vài ngày sau Meggie tỏ ra không còn e thẹn nữa, Meggie đi lại tự nhiên trên các con đường mòn, dọc bờ biển hay bì bõm dưới nước ấm và mặn mà không một mảnh vải che thân. Meggie bắt đầu có cảm giác của một con thú được nuôi trong chuồng nay đột ngột được thả ra giữa một thế giới dễ thương, hiếu khách, thoải mái và đầy ánh sáng mặt trời. Giữa một khung cảnh mà Meggie không còn muốn nhớ đến ai thì nàng không thể quên Ralph. Ralph giống như Chúa trời: tất cả bắt đầu và kết thúc ở anh ấy. Từ ngày Ralph quý gó xuống đất tại nhà ga Gilly, trong vàng sáng của hoàng hôn, hai tay giang ra ôm lấy nàng. Lúc ấy nàng đã có Ralph và dù cho sau này không bao giờ gặp lại Ralph nữa, nàng vẫn tưởng tượng rằng ý nghĩ cuối cùng của nàng trên cõi trần này cũng dành cho Ralph mà thôi. Thật kinh hãi khi nhận ra rằng chỉ có một và luôn luôn một người như thế có vị trí quan trọng trong cuộc đời mình! Meggie đã nói gì với Anne? Rằng đòi hỏi của nàng rất bình thường... một người chồng, những đứa con, một gia đình riêng, được yêu một ai đó. Như thế đâu phải là đòi hỏi quá đáng. Nói cho cùng, phần đông những người phụ nữ đều có được tất cả những điều như vậy. Nhưng với Meggie những mong ước tầm thường ấy lại quá khó khăn. Hãy chấp nhận đi Meggie Cleary, Meggie Ó Neill. Người mà nàng muốn là Ralph nhưng nàng sẽ không bao giờ có được. Thế thì, với tư cách một người đàn ông, gần như Ralph đã làm mờ đi những người đàn ông khác và làm Meggie không còn có thể yêu ai. Vậy, thì chấp nhận cái thực tế đó đi. Chấp nhận rằng người đàn ông, một người nào đó để yêu là không thể có. Chỉ còn có những đứa con là nàng yêu thương và chính từ đấy mà tình yêu sẽ có được. Như thế, có nghĩa, một lần nữa, phải quay về với Luke và những đứa con của Luke sau này. Ôi, Chúa nhân từ! Không, Chúa không nhân từ, Chúa đã làm gì cho con hay chỉ tước đoạt Ralph của con? tước đoạt cả cái mà Chúa không cần đến. Giữa Chúa và con, chúng ta không hề đối xử với nhau dịu dàng. Và xin Chúa hiểu cho điều này, Người không làm con sợ như trước đây nữa đâu. Trước kia, con sợ Người biết bao, sợ sự trừng phạt.

Suốt đời, con luôn đi theo con đường thẳng và hẹp vì sợ Người. Nhưng con đã được gì? Bây giờ thì có lẽ không có điều gì làm con bằng lòng hơn là vi phạm các điều răn của Người. Người là một kẻ lừa bịp, một con quỷ mang lại sợ hãi. Người coi chúng con như những đứa con nít, đem sự trừng phạt để hù dọa. Nhưng bây giờ Người không còn làm cho con sợ nữa, vì rằng Ralph không phải là người con ghét mà con đã ghét Chúa. Tất cả là lỗi của Người chứ không phải của Ralph. Anh ấy chỉ sống trong nỗi sợ hãi Người như con đã từng sống. Thế mà anh vẫn yêu Người, đó là điều con không thể nào hiểu được. Con không tìm thấy ở Chúa điều gì đáng yêu.

Thế nhưng làm sao mình có thể không yêu một người đã yêu thương Chúa? Mình đã thử với tất cả nghị lực, nhưng vẫn cảm thấy không thể nào làm được. Chuyện đó thật như lên cung trăng và mình đã khóc than để mong có được Ralph. Bây giờ thì mày phải dẹp cái trò khóc lóc đó đi Meggie à. Có thể thôi. Mày nên bằng lòng với Luke và những đứa con của hắn. Hoặc nhắm thẳng mục tiêu hoặc bằng mưu mẹo, mày hãy rút Luke ra khỏi những cây mía đáng ghét rồi sống với hắn ở một vùng đất nào đó mà cây cối cũng không thể mọc lên. Mày báo cho giám đốc ngân hàng Gilly quyết định của mày rằng từ nay các khoản thu nhập của mày phải được chuyển vào trương mục của chính mày. Và mày dùng tiền đó để mang lại tiện nghi, mang lại sung sướng cho cái gia đình không có bóng mát của mày, một điều mà Luke chẳng bao giờ mang đến cho mày được. Mày dùng tiền đó để giáo dục những đứa con của Luke và bảo đảm để chúng không bao giờ rơi vào cảnh thiếu thốn. Và như thế, không còn phải thêm gì nữa Meggie à.

Ta là Meggie Ó Neill, chứ không phải Meggie de Bricassart. Hơn nữa Meggie de Bricassart nghe không được thuận tai lắm. Đáng lý tôi phải là Meghann de Bricassart nhưng mà tôi vẫn ghét cái tên Meghann. ôi! có thể nào tôi chấm dứt được sự nuối tiếc rằng chúng không phải là những đứa con của Ralph? Tất cả vấn đề là ở chỗ đó, phải không? Mày hãy luôn luôn lặp lại rằng: cuộc đời của mày thuộc về mày, Meggie Ó Neill, mày không được làm hỏng nó bằng cách mơ mộng một người đàn ông và những đứa con mà mày không có quyền được có. Thế đấy! Đã quyết định như thế đấy! Tự hành hạ mình với cái quá khứ cần chôn đi là việc làm vô ích. Duy nhất chỉ có tương lai và tương lai thuộc về Luke, những đứa con của Luke, nó không thuộc về Ralph. Ralph là quá khứ.

Meggie úp mặt xuống cát và khóc. Từ năm lên ba chưa bao giờ Meggie khóc như thế. Hai ngày sau khi Meggie lên đường đi nghỉ ở đảo Matlock, Luke ghé Himmelhoch trên đường đi nhận việc làm mới ở nhà máy lọc đường Sydney. Đã đến lúc anh phải biết mặt con. Nếu đứa bé là con trai chắc anh đã về thăm ngay sau khi Meggie sinh, nhưng anh đã không giấu được sự thất vọng khi biết là con gái. Nếu Meggie nhất định có con thì ít ra nó phải kế nghiệp anh một ngày nào đó cai quản trang trại ở Kynuna. Con gái không lợi ích gì cả, lớn lên theo chồng. Anne bực bội nói với Luke:

- Tôi chán ngấy khi thấy anh cư xử với vợ như thế. Luke, anh hãy cư xử như người lớn, hãy nhận lấy trách nhiệm của mình! Anh có vợ và một đứa con! Anh phải xây dựng cho vợ con anh. Một mái nhà, làm chồng, làm cha chứ không thể là kẻ vô tích sự như thế.
- Tôi sẽ làm những điều đó, tôi sẽ làm. Nhưng bây giờ thì chưa được. Tôi phải tiếp tục đồn mía trong vài năm nữa để đề phòng lúc khó khăn sau này. Tôi không muốn sống nhờ và vào tiền của Meggie.
- Ô, toàn những chuyện phịa! Anne nói giọng mỉa mai, môi trề ra khinh bỉ. Vậy chớ không phải anh đã lấy Meggie vì tiền à?

Gương mặt rám của Luke đỏ lên, ánh mắt của Luke nhìn nơi khác tránh Anne.

- Tôi nhìn nhận là đồng tiền có vai trò, nhưng tôi cưới Meggie vì tôi vừa ý Meggie hơn các cô gái khác.
- Vừa ý, nhưng anh có yêu cô ấy không?
- Tình yêu? Tình yêu nghĩa là gì? Một phát minh của phụ nữ tốt bụng, thế thôi. Bây giờ nếu chị đã chấm dứt những lời lẽ dạy dỗ tôi thì, xin chị cho biết Meggie ở đâu?
- Cô ấy không được khỏe, tôi đã gửi cô ấy đi nghỉ ở xa. Ô, anh đừng có cuống cuống lên. Không phải với tiền của anh đâu. Tôi có dự tính thuyết phục anh cùng đi với Meggie nhưng tôi thấy rằng hoàn toàn vô ích.
- Không có chuyện đó. Arne và tôi đi Sydney ngay chiều tối hôm nay.
- Anh biến đi ngay đi Luke. Anh làm tôi phát chán. Anh không xứng đáng với những gì anh đang có. Anh cứ quay trở lại với thằng bạn bắt hủ Arne của anh, với cây mía và công việc công lương của anh.

Luke dừng lại ở cửa:

- Vợ tôi đặt tên đứa bé là gì nhỉ? Tôi quên mất.
- Justine, Justine!

- Cái tên ngu ngốc. Anh ta làm bầm và bỏ đi.

Hôm sau, một chiếc xe hơi kiểu thể thao màu đỏ tiếng máy nổ ròn rori đường cái Dunny rẽ xuống con đường dốc. Chiếc xe loại mới nhất và đắt tiền. Thoạt đầu, Anne không nhận ra người đàn ông từ cửa xe bước ra vì ông ta ăn mặc theo người dân ở Queensland với chiếc quần tây ngắn. Trời ơi đúng là một mẫu người đàn ông đẹp! Anne nghĩ thầm, trong lúc ông ta đang bước lên thềm nhanh nhẹn mỗi lúc hai bậc thang. Nhưng khi đến gần thì người đàn ông đó không còn trẻ như chị tưởng, hai bên mái tóc đã bạc. "*Minh chưa bao giờ gặp một anh thợ đốn mía đồm dáng như thế này*" Anne nghĩ trong bụng. Nhưng khi đôi mắt trầm tĩnh và xa xôi ấy nhìn thẳng vào Anne chị mới nhận ra người khách:

- Trời ơi! Chị kêu lên và đánh rơi chiếc bình sữa của bé Justine.

Người đàn ông cúi nhặt bình sữa lên, trao lại cho Anne và tựa lưng vào bao lơn hiên nhà, đứng đối diện với chị:

- Không sao, người đàn ông nói, Núm vú bình sữa chưa chạm đất. Chị có thể tiếp tục cho em bé bú.

Đang đói, Justine bắt đầu cựa quậy, Anne liền đưa núm vú vào miệng cô bé:

- Thật bất ngờ, thưa Đức cha! Con phải thú thật rằng Đức cha không giống chút nào một Tổng giám mục mà lâu nay con đã hình dung. Con vẫn tưởng tượng các Tổng giám mục là những con người mập mạp, phương phi.

- Trong lúc này, tôi tự coi mình không phải là một Tổng giám mục; tôi chỉ là một tu sĩ đang nghỉ hè, cho nên chị có thể gọi tôi bằng Ralph. Có phải đây là con người nhỏ xíu đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho Meggie khi tôi đến thăm cô ấy lần trước? Chị có thể cho tôi bế cháu một chút được không?

Ralph ngồi vào chiếc ghế bành bên cạnh Anne, bế đứa bé và nâng bình sữa cho nó bú chân gác chéo một thách thông dong.

- Cuối cùng Meggie đặt cho nó tên Justine?

- Thưa vâng.

- Một cái tên đẹp. Chúa ơi, nhìn xem màu tóc của cô bé! Đúng là màu tóc của ông ngoại nó.

- Meggie cũng bảo thế.

Như tán đồng nhận xét của Ralph, Justine nhoẻn cười. Một lát sau, cô bé ngủ ngon.

- Meggie đâu rồi, Ralph hỏi.

- Hiện cô ấy không có ở đây. Cô ấy không hồi sức được sau khi sinh và mùa mưa lại đến, càng hại cho sức khỏe. Ludi và con đã gửi cô ấy đi nghỉ hè hai tháng. Meggie sẽ trở về vào đầu tháng ba, trong bảy tuần nữa.

Ralph thở dài.

- Đây là lần thứ hai tôi đến để giả từ Meggie mà không gặp cô ấy.

- Đức cha sẽ đi đâu?

- Đi La Mã, Vatican. Đức Hồng Y Di Contini Verchese giữ nhiệm vụ của Đức Hồng Y Monteverdi mới mất.

Tôn trọng lời hứa của mình, Đức cha đã yêu cầu tôi phụ tá cho ngài. Đây là một vinh dự lớn. Tôi không thể từ chối.

Dừng một lúc, Ralph hỏi với giọng bình thường.

- Hiện cô ấy ở đâu?

- Meggie mượn một nhà sàn ở đảo Matlock.

- Ở đâu vậy?

- Đảo Matlock, ở gần eo biển Whitsunday, một nơi yên tĩnh. Trong năm cứ vào mùa này, đảo hoàn toàn vắng người. Đức cha đừng ngại chi hết, Đức cha không gặp ai đâu.

- Rất an tâm, Ralph vừa lẩm bầm và nhẹ nhàng trao Justine còn ngủ cho Anne

- Cảm ơn chị. Chị hoàn toàn hiểu lầm. Tôi chỉ muốn gặp Meggie, ngoài ra không có mục đích nào khác.

Không bao giờ tôi để Meggie liên lụy vào bất cứ chuyện gì, hoặc để một sự đe dọa nào có thể làm hại linh hồn trong sáng và bất tử của cô ấy.

- Nhưng linh hồn của Đức cha thì sao? Trong hoàn cảnh này, con nghĩ rằng Đức cha nên đến đó dưới cái tên Luke Ó Neill. Ở đó người ta đang chờ đợi hấn đến. Như thế, Đức cha có thể an tâm rằng cả Meggie và Đức cha không có ai có thể bị hoen ố vì một vụ tai tiếng.

- Nhưng nếu Luke xuất hiện?

- Không thể có chuyện đó. Hấn đã đi Sydney tháng ba mới trở về. Con là người duy nhất có thể nói cho hấn biết Meggie đang ở Matlock nhưng con đã không nói gì với hấn, thưa Đức cha.